

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY V.—NUM 51.—Editat pel "CATALUNYA" GROU N. R.

J. A. Saco 415. — Santiago de Cuba, Gener-Febrer del 1944

Crònica

El 28 de Gener, Cuba va commemorar dignament el natalici de JOSE MARTI, apòstol de la independència i redemptor de la Pàtria cubana.

Dotat de qualitats excepcionals, MARTI fou un Geni; portant les seves prédiques fins el sacrifici de la seva vida, MARTI fou un Heroi.

Tot el que en la seva ànima era llum i energia, va posar ho al servei de la causa de la independència cubana, consagrant la seva vida, enterament, a això que fou el seu anhel, la fita lluminosa dels seus desitjos: la República Cubana.

Ell va endegar la revolució triomfant i va morir, tot just iniciada la gloriosa gesta, com ell ho demanava en els seus versos senzills; de cara al sol, al sol de la llibertat i de la glòria.

Els independentistes catalans que venerem el seu nom, imiten el seu exemple i ens nodrim d'una mateixa fe en la Pàtria, ens unim a l'homenatge sincer del poble cubà al seu Mestre, en aquest dia que, per a la causa de la llibertat universal, va néixer un Geni i un Heroi.

— o —

En tota l'obra de Martí no hi ha confusió en els termes independència i llibertat. La independència és condició prèvia a la de llibertat i, aquesta, no pot existir allà on la voluntat humana està coaccionada per una altra voluntat.

Semblarà natural aquesta observació. Ho semblarà a molts d'aquells catalans que parlen de llibertat i rebutgen la independència nacional, circumstància sense la qual, els catalans, no podrem gaudir mai una llibertat efectiva. Ho semblarà encara a molts d'aquells altres catalans que volen un grapat de coses que s'assemblen a la independència però que, realment, no volen aquesta situació; emprar més d'una paraula per definir-la és allunyar-se del seu significat real.

Els hi semblarà natural com a lògica conseqüència a l'actitud d'un home que estima la llibertat i perquè l'estima de debó, predica la independència de la seva pàtria; els hi ho semblarà de la mateixa manera que, davant el fet consumat, Espanya—l'Espanya que conegué el període de la primera república i no va fer justícia—digué que "Cuba havia arribat a la seva majoria d'edat".

Catalunya fa temps que ho és major d'edat i Espanya, com sempre, es nega a fer justícia a Catalunya.

Serà únicament davant el fet consumat que reconeixerà Catalunya. "El despota cedeix a qui se li aca- ra, amb la única manera que té de cedir que és desaparèixer.

— o —

"Empelti's el món a les nostres Repúbliques, però que el tronc sigui sempre el de les nostres Repúbliques". Així digué Martí ell que tant estimava els valors autòctons—en referir-se als països americans que tenen davant d'ells l'obra de consolidació nacional.

Que aprenguin la llicó els nostres homes que talment com si possessin Catalunya a pública subasta, ofereixen, en un desfici incontrolable, fórmules i més fórmules perquè doni fruit un tronc podrit que no és el nostre.

Empelti's el món a Catalunya, però que el tronc sigui sempre el de Catalunya.

Només pot preservar el tronc de l'arbre sagrat de la Pàtria la independència nacional i només amb ella, la llibertat, donarà fruits ufans i esplendorosos.

(Passa a la pàgina 2)

Una lletra

"... Després de l'ocupació de la zona «soi di sant» lliure de Franca, vaig passar la frontera clandestinament. Barcelona, la nostra, la combativa, m'acollí generosa com a tants d'altres. Vaig engroixir els rengles de la resistència patriòtica contra el feixisme.

He passat deu mesos a Catalunya. Ultimament les nostres organitzacions de lluita em designaren per tal de posar-me en contacte amb el Consell Nacional de Londres, amb els centres catalans, emigrats o no, d'Amèrica. He de provar d'informar-vos extensament sobre la situació política a la Península. Plantejar-vos una sèrie de problemes i parlar-vos de les perspectives i de les solucions que allà hi veuen. Sobretot, donar fe de vida de la nostra resistència. Dir-vos que Catalunya combat, que no accepta l'opressió, que vol ésser lliure. També és inadmissible l'isolament entre els nuclis emigrats i els grups, cada vegada més nombrosos, que, en la nostra terra, mantenen viva la flama d'aquesta resistència. La Catalunya oprimida, però rebel, vol fer conèixer el seu pensament, el seu voler, les seves esperances, a la Catalunya emigrada. És essencial estructurar, coordinar, la nostra resistència. Aquesta és cada dia més ferma, més decidida, més rebel. Catalunya no s'ha conformat ni s'ha resignat mai perquè sap, com cap altre poble, que és únicament en la lluita i per la lluita que obtindrà la llibertat. Voldria fer-vos sentir, encara que només fos una miqueta, l'accent, les vibracions de l'ànima de la nostra Pàtria en aquesta hora ben punyent. Esperit de Catalunya, tot de dignitat, tot de lluita, tot d'exigència de llibertat!

La dominació franquista no ha pogut vinciar-nos. És més, ella ha fet la nostra unió. I és sobre la base d'aquesta unió, d'aquest Front Nacional, sintetit-

Botiflers en Acció

pel Dr. A. Cabanes

Les aigües tèrboles del safareix polític de Mèxic han tornat a remoure's amb motiu d'un altre projecte d'uns senyors monomaniàtics que no poden viure sense veure els seus noms a les pàgines dels diaris encara que sigui pagant ho a tant la ratlla. Ens referim als que han format la pintoresca "Junta de Liberación Española". No pas en to de crítica pel pacte que han intentat d'actualitzar. el qual ens és, en absolut, indiferent, sinó per registrar l'anècdota divertida que, en la seva gestació, hem pogut observar.

Sembla que l'empresari oficial de l'emigració espanyola, en la seva dèria d'esser el líder màxim i guanyar per mà al seu compatriota Negrín—amb el qual es partí les riqueses tretes de la Península—, amb una por evident de fer el ridícul, obligà als seus subordinats a preparar la plataforma triomfal que revisqués, en el futur polític, la mateixa unitat i concòrdia que adés havia imperat en l'administració i repartiment dels cabals de la Jare.

Però una cosa són els cabals de l'emigració i una altra, i molt diferent, la consciència dels sacrificats a la seva ambició.

L'instrument fou el senyor Andreu Abelló. Sols Déu sap quina quantitat el manté dócil als manaments del senyor Prieto per no poder negar-se a signar el text de les cartes que li foren redactades per l'opulent unitari espanyol i les qual foren divulgades per l'òrgan oficial del "Partido Socialista Español". Aques-

zant la nostra concepció democràtica, que hem re- presés la lluita.

(Fragment de la lletra rebuda pel CONSELL COORDINADOR D'ESTAT CATALA, de Penllac que envia Catalunya).

tes cartes fan aparèixer el senyor Andreu Abelló com a l'únic instigador de la creació de la "Junta" sacrificant Catalunya i negant els principis que, oficialment, inspiren l'acció dels partits «Esquerra Republicana de Catalunya» i «Acció Catalana Republicana». Les respostes, també publicades, del «Partido Socialista Español», gens falagueres per l'Esquerra i francament despectives per "Acció Catalana, i el text del pacte signat el 20 de novembre, diuen prou bé la intensa degradació nacional de la mitja dotzena de catalans subordinats a la voluntat de Prieto. Per si això no fos prou hi ha encara el fet de que quan, per quedar a la mateixa altura que a la «Conferència de l'Havana», Bosc Gimpera s'atreví a fer unes suggerències sobre el seu disc de l'Espanya una i vària, tant tímides com vulgues, es veié increpat amb violència i adjectivat d'idiota textual per l'irascible Prieto, sense que ni l'interessat ni l'Andreu gossessin ni tant sols replicar.

Únicament el coneixement d'aquests fets poden explicar la incondicional submissió dels «Jaristes» al seu amo.

o o o

La Constitució, l'Estatut, etc. etc., són reivindicacions espanyoles que els espanyols poden intentar fer reeixir com vulguin. Ara que resoldre ho... ho resoldran com puguin, puix que en la resolució ja hi pot fer quelcom Catalunya.

L'Estatut que el nostre poble es veié obligat d'acceptar, és una reivindicació espanyola, no catalana; si els espanyols creuen que amb el miratge de la Constitució, l'Estatut i la Guardia Civil poden continuar tenint sotmesa Catalunya amb el beneplàcit de les Democràcies triomfadores,

(Passa a la pàgina 2)

